

MOSONYI KATA
A Hertzek bűvöletében

Gauguin 1889

MOSONYI KATA
A Hertzek bűvöletében

MOSONYI KATA

A Hertzek bűvöletében

Versek

(2023)

Szerkesztette:
Mosonyi Kata

Tördelőszerkesztő:
Fetykó Judit

Borítókép:
Paul Gauguin: Fileuse bretonne, 1889, olaj

© Mosonyi Kata
Pécs, 2023

I.

FIBONACCI-HARMÓNIAK

Esterházy Péter emlékének

FIBONACCI-HARMÓNIAK
Hommage á Leonardo, filius Bonacci

1.

Ő

Atya

és Fiú

és a Szentlélek

s velük a mennyei lények,

az égi teremtmények: angyalok, kerubok

tevékeny életet élnek, őrzik a létünk; szent harmóniában élnek.

.....

2.

A
csiga
és háza
is aranyspirál,
szintén Fibonacci-számsor,
a kreatúra egyik csodája, csápjait
berántja, ha bántod. Érzékeny, mint a bogár, lepke; Isten kegyeltje.

.....

3.

A

levél

mintája

a rügyben szunnyad.

Április kicsalogatja.

Mint virágszirom a ráncát kirázza, üde
zöldje szabályosan a faágon a szélben vígan táncol a világra.

.....

4.

Egy
toboz
zártsága
és cikkelyei
akárcsak az articsóka
vagy az ananász, a kövirózsa mértani
aránya, hasonló a hangyászsün vagy tobozka kedves figurájához.

.....

5.

Az
élet
szépsége
a napraforgó
tányér tündöklő spirálja,
az órarugó, a kerék is formálja,
mint a tökéletesre szőtt pókháló, melybe behull a kíváncsi légy.

.....

6.

Méh
hatszög
a háza,
biztonságos vára
a maga készítette lép.

Dekoratív járdalapok, csillagok, kutak
vagy egyedi rózsablakok, ókori battisztérők, keresztelőmedencék.

.....

7.

A

sötét

égi lyuk,

forgó örvény.

mely a teremtés rejtélye;

Euler-ösvény, labirintus, vonz befelé.

Megfejtethetlen titok, mint az anyaméh s benne az élet fogánása.

.....

8.

Nagy
vizek
hulláma,
óceánok ár-apálya
libikókázik föl-alá,
metafizikai kiszolgáltatottságban:
sub specie aeternitas nézve a lények a halálnak kitéve élnek.

.....

9.

Kép,
festmény,
alkotás
csodás aránya,
esztétikája nem vitás.

Leonardo: Utolsó vacsorája, melyen
Krisztus elénk tárja elárulóját, a tanítványok ámulatára.

.....

10.

Ő
Élet,
az Atya,
Fiú, Szentlélek,
általuk keringenek a
bolygók, ütközés nélkül ragyog a Nap, a Föld,
mely temérdek szépségével tükrözi a menny csodáit, akár egy ablak.

.....

II.

KÓRKÉP

„Távoli, kétes tájakon, készülődik a fájdalom.”
/Pilinszky János/

KÓRKÉP

Illúziótlan kor ez, akár a többi. A hiba a bukott emberi természetben keresendő, mely Nádas Péter szerint megváltoztathatatlan. Az ember legfeljebb alakoskodik, eszméket cserél, történelmi álarcokat vált, csetepatéiból él. *A guillotine hosszú árnyéka* * napjainkig az egész világra rávetül. Ráadásul ma tabutlanabb, nyíltabb a bűnözés, az emberirtás. Beérték a káinok ivadékai. Háborúk mindig is voltak, akárcsak a családi perpatvarok: Aranka végigfeküdte a Nyugatot, Karinthyék ablakából röpködtek az egymáshoz vagdalt tárgyak. Csáth, Kosztolányi, Szabó Lőrinc sem volt épp szent, csupán az indítékok térhettek el, bár a hím ősi nemi fölénye napjainkig fennáll. Azzal a különbséggel, hogy manapság a nők vadabbul vadásznak, s talán valamelyest alattomosabban. Kassák, Márai, Pilinszky se volt kivétel, előszeretettel járták a bordélyházakat.

A torz nemi identitás már Lót idejében is megvolt. Csak korunkban többen születünk nőnek és halunk meg férfiként. Mára eltűnt a szemérem, utcára visszük színes zászlók és transzparenszek alá színvállásunkat.

* Földényi F. László

Az erkölcs kiveszett: álvallásosság van a kis-és nagyegyházakban egyaránt, másokat kábító prédikációk. Különbőség semmi. Bárki „hívó keresztényként” is akár egy óra alatt szerez magának szeretőt, rövid időtávra, mert védi függetlenségét. A család szentsége mesebeszéd. Szerelmi romantika? Kihalt már Petőfi korában. Mára a féltettvérek ütök-verik egymást, a nép szentséggel.

A tisztos szegénység kikopott: a birtoklás göggye mindent tarol. Az író – Vörösmarty kételye ellenére – még áztatja magát, hogy könyvei által megy előbbre a világ. Szóvirág! Önbecsapás, álnok hübrisz. A kiadó, a nyomda fölözi le a hasznot. Nietzsche kimondta: „az Isten halott”, oda az igazság! Nagy-és kishatalmak? Egyremegy! A Globális Elit s a különböző Fórumok nem ismernek határt a tömegpusztításban. Járványok, vegykezelt föld és légkör, árvizek, földcsuszamlások, erdő-és várostüzek, menekülők és halottak milliói, s mindez még mindig nem elég. Jönnek a megszorítások, az emberi jogok sárba tiprása, új okok miatti bebörtönzések, a háborús halálkommandók.

*

Étkezési idő volt Marokkóban, egy apa arra kérte fiát, vágja fel a dinnyét. A következő percben a ház nagy robajjal összedőlt. Hetekig keresték a túlélőket. 3000 embernek örökre megállította

az időt ez a földrengés. Mint ahogy 10 000
halottat mosott el az ár Líbiában, ugyanennyit
megfojtott, megölt a sár; Ázsiában, és
Dél-Amerikában milliók rekedtek a víz
fogságába. Eltűntnek nyilvánították őket. –

Reggel felhúzó a rolót, kinyitom az ablakot,
és döbbsen figyelem zakatoló szívverésem:
hogy éljük túl ezeket a magyarázat nélküli időket?
„Nincsen remény” – mondhatnánk a költővel
ismét, és mondjuk is véglegesen. Kevesen még
föltekintenek a vegyi anyagokkal terhelt égre,
s a mázsás felhők mögött sejtnek Valakit. Aki
mindezt látja, még tűri, de az Ő türelme sem
határtalan. A végtelenből előbb-utóbb elküldi
Fiát s megváltó seregét. De lesz-e még bárki,
akiért érdemes lesz majd újrakezdeni?

JANUÁRI HELYZETKÉP

/2023/

a háztömbök közé beszorult
a varjak károгása, faltól
falig visszhangos a tér – ,
éjjel porcukorral hintette
be a faágakat a dér,
azokon ringanak csapatostul
e rongyolt feketék

tompa szürkeség borít
mindent, a kabátok
is avított feketék - ,
e háborús világban
mit is várnánk?
*Őrizzük, amíg csak lehet,
az otthon melegét**

ha ugyan létezik otthon
és létezik áram, fűtés;
jéghideg sátrakban zajlik
az oktatás, légiriadók
hangja csapódik a rogyant
betonfalaknak, a lakosságnak
a metróállomás a menedék

tankok robaja hangzik
és rázkódik minden

* Szabó T. Anna

a bombák becsapódásától,
újabb halottak, tűz csap fel,
füst, köd, elfojtott zokogások,
a fájdalom néma jelenléte izzik,
és lángban áll a kerek ég

COVID-HOAX

A pandémia sajátos gettója volt
a karantén. S már marhavagonok
és lágerek sem kellettek hozzá,
hogy milliók pusztuljanak el.

A WHO teljhatalmat kapott: a
nanotechnológiától a technokráciáig
ível uralma, mellyel félelemben
tarthatja az emberiséget.

A kezelés helytelen protokollja
mérték nélküli szenvedést zúdított
a lélegeztetőgépre kényszerített,
tudatlanságban tartott emberekre.

A kísérleti oltások mellékhatásai is,
akár az egykori bomba Japán felett,
milliókat ölnek meg, meghatározatlan évig –,
a hoax/Munch sikolya felhatol az égig.

UGYAN MIÉRT?

Ugyan miért e gyilkos való,
e világot felfaló halál?
Már tudom, hogy nem képeskönyv
az élet, megtanultam a vért,
a verítéket. Lapozgatok. Nem
találok menedéket. –
Uram, segíts!

NYOMOK A TŰZBEN

Ne mondja senki, hogy nem anomália:
a több tonna vizet tartó fák Lahainában
belülről égtek s a leggyúlékonyabb kaliforniai
Rosa Pine-tűlevelek (a logikával ellentétben)
meg sem pörkölődtek; csak a törzsük lett
fekete üszök. Irányított energiájú lézermágia.
A talajba juttatott fémek lobbantak lángra.

A kerítésekől a szögek, csavarok, drótok
égtek, nem a farészek (geomágneses indukció).
A Direct Energy Weapon megkonstruált egy
szándékosnak tetsző gyújtogatást, melytől
a repülőgépekből szétszórt, nehézfémekkel
fertőzött talajon nukleáris jelenség zajlott:
mint nemrég az ikertornyoknál, hidegfúzió.

Nem hard sci-fi és nem fantázia, a szemünk
előtt zajlik a „klíma-história”. A Föld maga ég!
Városok pusztulnak el porig, megyéket sodor
el az ár, hegyomlások temetnek maguk alá
településeket, s ez nem afféle disztópia.
A mobilházak nem feketék, a szintetikus cipő
sem ég el; ez a jövő rémes misztériuma.

PLAZMATÚZ

Új fogalmak röppentek világgá,
mint a chremtrails, az ember
által okozott klímaváltozás fő eszköze,
a glifozát és a géntechnológia mellett.
A fertőzött talajon a tűz után semmi ki
nem nő, a gyökerek is kiégtek.

Kísértetvárosra ébredt a hajnal
Lahainában, halottak üszkös teste
szanaszét. A kikötőben – fizikai
képtelenség – a vízben lévő aprócska
földdarabkák, mint lángban álló
szigettenger, meggyújtott szeszként égtek.

A médiában már közömbössé váltak ezek
a mindennapi képek, mintha a történelem-
könyvek lapjairól elevenedtek volna meg a jól
ismert ókori tűzvészek: alexandriai könyvtár,
Néro lángoló Rómája; tombol Sátán rimája.

Csak a technológiák újak, mesteriek,
az egész bolygóra kiterjedőek.
A globális láncreakció révén
bárhol, bármikor előidézhetőek.
Az animalizálódó emberi elme fokozatosan
elsötétül, egyre démonibb lévén.

A VÉSZHARANG MEGKONGATÁSA

A Világgazdasági Fórum a miheztartás végett tette közzé az emberiség gúzsbakötésének pontjait: illó szabadság, itt a véged!

A UCC / Egységes Kereskedelmi Kódex marionett-bábuként mozgatja az EU-t, az ENSZ s más szervezeteket, a világ pusztításra érett.

Vakcina-pasport nélkül kirekesztenek a társadalomból, folyamatosan kell oltakozni.

Megéri, különben az ellenálló embert eltávolítják, értsd: megsemmisítenek.

Jó esetben, mint bűnös állampolgárt folyamatosan zaklatnak, megfigyelnek.

Létrehozzák a 15-perces városokat, ennyi a mozgástered, Oxfordban már próbaüzemel.

A digitális fizetőeszközzel hatalmasan behatárolják, mennyit költhetsz.

Limitálják tulajdonodat is: aki szegény, az legyen még szegényebb.

A geomérnökök új technológiákkal blokkolják a napfényt, napozni nincs esély.

A Facebook, a Twitter, az AI, az okostelefon segítségével mindent ellenőrzés alatt tartanak.

Homoszexuális nevelés az óvodában, iskolában, ezek az új erkölcsi tartalmak.

A pedofília üdvös lesz, a társadalom megújul általa. A népszaporulatot csökkentik.

Teljes NGO-agymosás a gyerekeknél: ők döntsék el szexuális nemi identitásukat.

A különféle szabályozásokkal maximálisan elveszik szabadságunkat.

A Mesterséges Intelligencia szerepe megnő, mellőzi a humán munkaerőt, mindent monitoroz.

Szerephez jut a *superhuman*, az „elit ember”, a tömegeknek ellehetetlenülést okoz.

Felturbózott agyukkal, hübriszükkel ők lesznek a Mindenhatók, az Istenember.

A génmanipuláció fokozásának célja az 5G megkoronázása, elfogadtatása.

Joggal tüntethetnek a hollywoodiak, mert lecserélik AI-re a tanárokat, művészeket, orvosokat...

Az AI csendőr szerepe megnő, még
azt is fogja tudni, ki kire szavaz.

Az elpusztított földön a növények és állatok helyett
múhúsra, bogarakra, férgekre cserélik táplálékunkat.

Meggyőzik az embereket a korai eutanáziáról,
hogy ne legyenek terhére a társadalomnak.

(Orwell és Huxley irigykedve foroghat sírjában,
hogy nem lehetnek részesei ennek a bujaságnak.)

DISZTÓPIA

/Dn., 12: 1./

A Szép Új Világ már a sarkunkat
tapossa, hamarosan a belünket:
a „Do black” program fogyasztási korlátaival
mérsékli, mennyit, mit vásárolsz, hová
utazol, mindenben ellenőriz minket.

Az ENSZ irányításával fog működni
a digitális valuta, jól ki lett ez találva,
melyik Fórum miben érdekelt. Még
a computerünk megnyitásához is digitális
azonosító kell, másképp nem működtetheted.

A CBDC programozás figyel minden tranzakciót
és lehallgat minden elhangzott szót, ha a globális
hatalomnak valami nem tetszik, akkor automatikusan
kikapcsolják a pénzhez jutásodat: a kanadai
kamionosokkal megtörtént. Kínában már működik.

Pro és Contra világ jön, virul a „Fenevad
bélyege”: csak ők adhatnak és vehetnek.
Végső válságában az ember döntse el,
kinek engedelmeskedik, mert végképp
nem mindegy, hol és miként sül el a fegyver.

„DAVOSI SZANHEDRIN”

Új Világrendhez új vallás illik, afféle államvallás, a kereszténység ellentéte. Ezt kívánja a globális diktatúra, a Föld lakosságához képest egy maroknyi ember elve. Henry Kleint idézve: *társadalmunk olyan, mint a bőrét levető kígyó. A régi bőr a nyugati civilizáció, az Isten iránti odaadás (bár hol van az már?), az emberi fejlődés és a szabadság volt. Az új bőr egy bankárok által irányított, szociálisan megtervezett ültetvény, ahol a rabszolgák azt hiszik, hogy szabadok.* Felettébb költői a kép és tabutlan, nyílt beszéd. Zajlik is már a tömegek agymosása. A sussexi székhelyű Tavistock et al, ez a „jótékonyági szervezet” mindent meg is tesz érte. Kifinomult pszichoszociális tudományokat alkalmaz, hogy elzsibbassa az elméket. Amerikai agytrösztök a támogatói ebben a minőségfeletti munkában, társadalmi kutatóintézetek.

Tucker Carlson ironikus interjújában, a Környezetvédelem Egyházában világosan rámutat e folyamatokra: hogyan erőltetik rá az amerikaiakra a globális kultuszt, a zöld propagandát, a Világgazdasági Fórum prófétáit, s a Davosi Szanhedrin által ex-cathedra meghirdetett tantételeket. Eszerint a COVID-oltás egyfajta „kereszttség” a globalista hitben, és kell az abortusz, az eutanázia is, nehogy túlszaporodjon a népesség. Sőt: szükséges az elnéptelenedés. Köztudott, hogy Davos Evangélium-ellenes, s tudatunkat félelemben tartják, hogy engedelmessédjünk. Elménket a levegőbe és a vízbe permetezett vegyi anyagokkal

befolyásolják (akár a fluorral is), hogy legyengítsék tobozmirigyünket. Ez a szerv a test és lélek találkozása bennünk, de cél, hogy az ember véletlenül és semmiképpen ne legyen soha többé a földi teremtés égi mása.

VALAMI MEGCSILLANT

Kibertámadások sorozata indult,
egykor Isten is hasonlót követett el, más
eszközökkel az ókori Babilon ellen. Ma is
bábeli a zűrzavar. A Vax egy biofegyver:
tüskeproteingyártó gyárrá változtatja
a testet, a grafén-oxid sem kacsabeszéd.
Jó, ha hatásairól tud az ember.

De valami megcsillant az alagút
végén, az EP-ben Nemzetközi COVID-
csúcstalálkozót rendeztek, és civil
kezdeményezésként már több ország
szervezkedett. Ugyan csepp a tengerben,
mégis lelki és tudományos segédlettel utat
vágnek e kiúttalannak látszó rengetegben.

APOSZTÁZIA KORA

A bibliai paradigma mára már csak allegória. Harmonizálták az evolúciót a teremtésemeléttel.

Az angol buszokon transzparens hirdeti: „valószínűleg nincs Isten”.
Vagy csak az ember maga teremtette.

Karl Rahner katolikus teológus szinkretizmusa: elég, hogy lelkiismeretes legyél, és működik a vallás pluralizmusa.

Isten-központúság helyett a pápa vallási összefogást hirdet, a misztikum fontos az egyházban, régóta mellékes a Szentírás realitása.

Luther szerint a halál alvás, a lélek halhatatlansága tévedés. Ez tiszta beszéd: a feltámadáskor nyerjük vissza – a halálunkkor visszavett – élet lehetétét.

Jellemző az is, hogy az első AI-s színmű címe: *Menekülés Godot elől*, már színház is játszotta, a New York Times pedig lélekszakadva recenzálta.

Az Új Világrend valójában szociális mesebeszéd-ígéret; Isten országa nem e világból való, ezt hagyta örökül a Mindenható.

Új Bábel-tornya épül, elesnek sok ezren,
„Jöjjetek ki, én népem”, hallatszik. –
Egyedül Krisztusban lehetünk védettségekben...

PÁRDUC ÉS GÖDÖLYE

In m. Rónay György

Sokakban örök belső konfliktus a teremtés versus evolúció. Az iskolai oktatás ellenére egyre több tudós hisz a bibilai paradigmában. A teológusok viszont nyomás alá kerültek és kapituláltak az evolúciónak. 2009-től úgynevezett „evolúciós hétvégeket” tartanak szerte a világon. És prédikálnak a szószékről, anélkül, hogy hinnének Isten létezésében. Darwin a tapasztalatai alapján alkotta meg elméletét, látva, hogy az erősebb megöli az erőtlenebbet. Csalódott Istenében. Vagy tudós lévén nem járt kellőképpen utána, bár a biológia tudománya azt felkínálta, hogy az *evolúció* helyett épp a *devolúció* mehetett végbe. Példák sora győzhette volna meg.

A kígyó méregmirigye (egy mai kutató-biológus szerint) nem más, mint átalakult nyálmirigy. Isten a bűnbeeséskor ugyanis megátkozta a földet, hogy teremjen tövist és bogáncsot, a kígyó hason csússzon, toroka bocsásson halálos mérget. A kaktusz tüskéiben például a szár vette át a levél helyét, a rózsza tüskéje egy kérgi kinövés, de valójában genetikailag ugyanaz a kéreg. Darwin még nem lehetett jártas

a genetikában. Vagy: a baktérium okozhat betegséget, de szimbiózisban él bennünk, segíti életünket. Ez deaktiválás: ki vannak kapcsolva génjei, mert a gazdagép szállítja számára az élelmet. Vagy például a szúnyog esetében csak a nőstény szív vért, és enzimet termel, amely megakadályozza a véralvadást. A darazsak között pedig a munkásméh steril, a méhkirálynő azonban bőségesen ontja a petéket.

Az Isten tekintetbe vette az életkörülmények-adta lehetőségeket: a táplálkozásban, a külső megjelenésben is a lakóhely szerint, így vannak ragadozók és vannak növényevők. Ekképp a nagy testű elefánt, a zsiráf, a ló, a medve zöldet eszik, de ha az élet úgy hozza, ez utóbbi vérengzővé válhat. Ellenben a kísérleti étkezési reformmal néhány ragadozó (róka, farkas s még az oroszlán is) megszeliődülhet. Akár a gyermek: aki sokat néz tévét, videót, annál a szerotonin szint csökken és agresszívvá válhat, de nyerő, ha kevesebb antioxidánst eszik, attól a változás beállhat. A medve is csak opportunistá húsevő.

A halak belső szerkezete sokban hasonlít az emberéhez, és csodásan képesek alkalmazkodni az édes és sós vizekhez. Valaha – a teremtés hajnalán – a tengerek

édes vizek voltak, ez is megváltozott az átok nyomán. De még ma is csodálatos a természet. És meglehet, hogy az oroszlán is a kezdetekkor növényevő volt? Ez ma már elképzelhetetlen. De például a sípapagáj, mely egy bizonyos fa gyökerével táplálkozik, amikor kivágták azokat az éltető fákat, akkor rátámadtak a bárányokra, csőrükkel kiszívták a májukat, s a kipusztult nyájt látva a gazdák visszatelepítették a fákat. Mindezek után a bárányok ismét békében élhettek a papagájokkal.

*

Valós lehet hát a remény, hogy együtt fog élni békességben a párduc a gödölyével? És valóságos lehet majd, hogy egy kisgyermek terelgeti őket a legnagyobb egyetértésben? Boldog lehet az, akinek e kép nem tévképzet, mint ahogy boldogok a lelki szegények.

PILÁTUS KÉRDÉSE

Mint hámló vakolat,
a platánsor törzse már
messziről hívogat.

A levelek ezt susogják:
de mi az igazság?
És Jézus hallgatott.

Egyetlen igazság testesült
meg benne: a világot még
ma is fenntartó SZERETET.

VÉGSŐ KÉRDÉSEK

Ki véd meg lelki csatavesztéseinktől,
mikor köröttünk minden összedől?

Ki adja vissza látásunkat, ha
Sátán és démonai elvakítanak?

Ki szabadít meg az eltorzított törvény
átkától, ha az rajtad átgázol?

Ki teszi fel homlokunkra a pecsétet,
ha a Fenevad bélyege éget?

Ki oltja szomjunkat, ha a tűző Nap
pusztít, sár ömöl s az édesvíz elapad?

Ki terít asztalt az éhezőknek,
ha mindent elvesznek tőled?

Ki öleli magához a háború
poklában épp most haldoklókat?

Ki vigasztalja meg a síró gyermeket,
ha mindkét szülője elveszett?

Mi ad árnyat a tikkadónak,
ha már az erdő is hamuvá porladt?

Ki festi kékre az eget és zöldre
a tájat, ha Isten ecsetje is kiszárad?

Ki nyit ajtót a nincstelennek,
ha már otthonod neked sem lesz?

Kihez kiálthatsz értelemért, ha
minden elmét már sérelem ért?

Ki gyógyít testet és lelket, ha
a világ közönyös és művivé lett?

Ki mehet át a szivárvány alatt,
ha befalazták előtted az utat?

Ki ment meg minket önmagunktól,
mint a legveszélyesebb Gonosztól?

Ki csukja be végleg a Könyvet,
ha az emberből torz szörny lett?

Minek *kocog végig a Bárány az üvegtengeren,*^{*}
ha az emberből már kihalt az értelem?

* Pilinszky János

III.

NYÁRI INTERMEZZO

**„Lehet-e barátság férfi és nő között?
S ha igen, miért nem?”
/Karinthy Frigyes/**

1.
Érintettség

12359

Nem háborús vagy rabszolga-billog,
semmi köze a holokauszthoz,
nem vágóhídra szánt állatok
számjegye, az elrejtetlen
gyilok kinyilatkoztatása,
nem marhavagonra ütött
pecsét, mely kitelepítésre
vitt embertömegeket jelölt;
nem kereskedelmi kód,
amit a gépek leolvasnak,
nem valami rejtett dátum:
évszázad, hó, nap töredéke,
nem különös rendszám egy
Cadilleken, valamely ismeretlen
országból, mely ezzel hirdeti
sajátos különségét,
nem egy macsó vagy bárki
karjára, hátára égetett tetkó,
árulkodó személyiségjel
karcolata a hibátlan bőrön,
nem postagalamb gyűrűjébe
vésett jelzés (még ma is repkednek
efféle légi üzenethordók);
nem iskolapadba, fatörzsbe
karistolt titkos emlék, melyet
később nosztalgiazva felkeresnek,
nem sírkőre, romokra, aszfaltra
vésett egyedi jelzés, számmisztika,
helyrajzi szám vagy valamilyen
munkaügyi karton-kód.

Nem! Hanem egy pontos és fontos távolságmérés: ennyi kilométer sugáríve köti össze Budapestet Hawaii fővárosával, ahonnan azért érkeztél, hogy csak egy pillanatra összesimuljon arcunk, és az érintés melege a tetoválásnál is maradandóbb nyomot hagyjon a lélekmezőn: mint a soha el nem érhető és meg nem tartható boldogság hullámverése -, az örökre megmaradó hiányérzet kitörölhetetlen bizonyítékaként.

BÖLCSELKEDÉSEK

Minél nagyobb a fizikai távolság két ember között, annál több időt és pénzt igényel az együtt töltött idő.

Az igaz barátságok legyőzik ezt az akadályt, ám a legtöbb kapcsolatot az erőfeszítés idő előtt fölemészt.

Kérdik Hekatónt, mire jutott? „Kezdek barátja lenni önmagamnak”. Seneca: *sokra jutott, mert sohasem lesz már egyedül.*

Van, aki folyton emberek közé megy, hogy ne érezze égető magányát, de otthonát sehol sem leli.

Másnak a könyvek a társasága ez minden gazdagsága, s legjobb barátját e papírhalmokból nyeri.

Az idő majd megmutatja, kinek keserve súlyosabb. Vagy létezik elixír, mely mindennél talányosabb?

A művészet s a hit tud átlesni a falon, a lehetséges és a lehetetlen birodalmát rejtő válaszvonalon.

ahogy

ahogy zavartan ki-be
futkostál, nem találva a rég
várt találkozás alaptónusát,
az kedves volt, feledhetetlen

ahogy merőn figyeltél
szavamra, mert érdekelt,
amit mondok: az életem
legszebb pillanata lett

ahogy gyengéden megérintetted
hátamat a keskeny járdán,
nehogy elcsapjon az úton
robajló autóforgalom...

az tagadhatatlan szeretet-
geisztus volt; ahogy a HÉV-en
telefonodon mutattad hawaii
életképeidet, az volt a boldogság.

Ahogy nyújtottad kezed
leszálláskor, óvón, segítőleg,
az fölülírt minden szabályt.
Mindezért majd az Isten megáld.

LÁTLELET

A boldogság nem éghajlati kérdés,
benned él, mint az örökkévalóság
ígéréte, s Főnixként újjászületik.
Oxigéndús lesz minden reggeled és
ébredésed, ha emlékeidet felidézed.

Miként most is: a gyertyafényben ringó
tömegek (akár a szélben hajlongó pálmák
a parton) énekelnek, ősi kábulatba
esve, révülten feledve társuk másságát,
élvezve a tömegpszichózis
felelőtlen szabadságát, álságát.

Köztük, mégis kívülállóként szemléled
őket, mint most az én reakcióimat is,
fotózod lelked merevlemezére mindezt.
Oly gyermeki vagy ekkor, mégis oly vagány,
megörökítesz engem is, hogy őrizz inségesebb
napokra, ha majd újra rád tör a magány.

VIZIT

Este fél hétkor még dől a fény,
szívünkben isteni szélcsend, oldalról
rálátok magányodra. Sűrű nyár, barátság
extrákkal: irány az Institut Francais!

Valaha szellemi színterem volt: francia
lapok, könyvek, videók kincsháza,
kiállítások, filmek, írói találkozások –
alattunk a Duna s Buda népe locsogása..

Korábban – más intermezzoként – leadtam
egy halottam sporttáskányi kölcsön
könyveit, egy kivétellel, mit nem találtam.
Elnézték nekem, emberségüket csodáltam.

Most tömény húsz perc adatott, hogy
betekints múltam egy kis szeletébe.
Angol, francia mondatok keveredtek
a magyarral, jólesően az est menetében.

A Latitudes ugyan zárva volt, de emlékeim
árja feloldotta bennem a zsilipeket.
Arcod bedőlt fényei kárpótoltak mindenért:
e vízzel megültük az örömnünnepet.

A DUNA-KORZÓN

Hiába kérlelem az időt, maradj még,
elúszik, mint Dunán a dinnyehéj.
A lebukó napsugarak csobogásában
egy gőzhajó vonul elénk a folyón,
s kérlelhetetlenül készülődik az éj.

Napittas karunk össze-összeér
a látvány káprázatában,
szemközt ülve a Parlamenttel
idegszálaink lassan kioldódnak
egy valós önátadásban.

E percek hófoka növeli
lelkünk öntalálkozását,
s a vágyott öröklét reménye,
mint az Arany-versben a tücsök,
átveszi bennünk birodalmát.

ÉRINTÉSEK

Partok aranya ragyog: földrészek
egybesimulnak, mint egy pillanatra az arcunk.

*

Vállalni pusztán a jelenlét gyönyörűségét:
az is felelősség, de felér egy újjászületéssel.

*

Csatakosra izzadtál a 40 fokban fölfelé jövet
házunkig, hogy végül találkozz önmagaddal.

*

Étkezés előtt mondott imád vezeklés volt.
Balzsam, simogatás a meggyötört lelkeknek.

*

Földi hányattatásunk otthonra lelt
a szokatlan vallomások keresztútjében.

*

Jöttél Óceániából, mint Exupéry Kis
hercege, hogy ápolod a magány rózsáját.

*

Ettől a különös rítustól leomlottak
bennünk a féltve óvott Sors talányai.

*

A kövek gyöngyöznek a tűző napon, vállamra
sólyom száll: kezed. Megnő bennem a csend.

*

Zakatol a szívünk, mint alattunk a HÉV,
ez isteni aurában szenvedésünk kiég.

*

Arcunkra kiül a szomorú ragyogás,
megbillent az idő, marad a látomás.

*

Most itt állok, vállad melege nélkül,
távoli intés: az Óceán elsötétül.

ELMARADT SZELFI

Csak egy napszemüveggel burkolt
arc őrzi a pillanatot –
búcsúzni nem egyszerű.
Már jön a kanyarban a HÉV,
a közös szelfi ezúttal elmarad.

Valahogy mélyen hisszük,
hogy nemsokára ismét legyőzhető
lesz a sok ezer kilométer, és újból
megajándékoz minket az élet
egy feledhetetlen jelenléttel.

Vagy folytatódik ugyanúgy minden?
Kitérések a Sors elől, menekülések,
titkos kibúvók a felelősség alól?
Elmaradt szelfi a lélek mélyén:
valami belső fék még mindig tarol.

ELLOPTAM TITKODAT

Idézem arcodat, vállalt magányodat,
maroknyi reményem elszáll, mint
a pára. Lassan feldolgozom hiányodat.
A lélekrezdülésekből ki mit fogott fel?
Bár jól tudom, kortünet, hogy
a lélek zárkózottságával tüntet.

Előlem mégsem menekülhetsz,
az emlékek foglya vagy. Te ugyan
elfeledhetsz, de azok fogva tartanak.
Elég egy mozdulat, egy szó, kérdő
tekinteted, s az apró részletekből
újra felépítem létezésedet.

A teret, hol intesz a tömegben,
a zajos utcát, a pihentető padot;
csapzott izgatottságodat rejteni
nem tudod, gyűjtöm köréd féltett
varázslatodat. Azt hiszed, elrejtőzhetsz?
Tévedsz. Elloptam számos titkodat.

TÉTOVA SOROK

Élsz-e még, vagy csak számomra
haltál meg? Kikhez menekülsz
önmagad, a magány és
a valóság elől? Lásd be, hogy
alapvetően folyton csak
utánamégy az elérhetetlennek.
Holott az benned lakozik.

AKIT AZ ISTEN SZERET

Akit az Isten szeret,
sok próbát ad neki.
A szívbe oltott békét
háborúsággá teszi.

Ember legyen a talpán,
ki eligazodik, mit
miért kap tőle,
rejtély, miként boldogít.

Bukott angyallal küzdve
torz Jákob-éjszakán
kifordult csipőcsonttal
magadra eszmélsz, talán.

Akit az Isten szeret,
próbák alá veti.
Meg nem szűnő kegyelmét
ezáltal mutatja ki.

RENDAHAGYÓ ZSOLTÁR

Van egy gócpont, kibogozhatatlan.
Most jött el az ideje – hittem –
de megoldhatatlan. Majd az Úrra
bízom, mint megannyi mást. Ő
még sosem okozott csalódást.

Az Úr pedig rajzol egy lapon: egy
alakot formál, hagyom. Most nem porból
teremt, hogy porrá legyen, hanem
szívből és érzésekből embert alkot,
nekem. Kegyelemből teszi, tudom.
Megszánta magányomat, látom:
Lélekből most formálja ki valódi párom.

APOCALYPSE IN PARADISE

/Lahaina, 2023. augusztus 9./

A véletlennek, a földi hatalmaknak és az ördög mesterkedésének majdnem sikerült véglegesíteni az örök kételyt. Mert meg van írva: „nem víz által fog elpusztulni a Föld, hanem tűz által”. Lángba borult Maui szigete, a városközpont, a házak is száz számra égtek. Füst lepett el mindent. Hawaii, e földi Paradicsom egy része semmivé

lett. Színes madárvilága fekete koromként égbe szállt, több ezren földönfutóként menekültek. Volt, aki az Óceánba fulladt, gáztározók robbantak fel és kiégtek. Munch sikolya süvöltött át az üszkös tájon, miközben a képernyőn peregtek az iszonyatos képek.

Majd' egy napig nem tudtam rólad semmit. „Sic tranzit glória mundi” – no de ily átkot csak nem szánhatott nekünk az imént még némán rajzoló Isten? Nem hamuból formálgatott, magában mormogva, így hagyva minket a sorsunkra? Akkor hirtelen megszörrent a telefonom, és az óceánokon túlról megszólalt hangod: „elvagyok, élek”. Halleluját zengett bennem a Lélek.

2.

Pilinszky-áthallások

MIÉRT?

Miért rontunk el mindent?

Legalább az illúziót hagynánk
lebegni az éjszakák sarában,
az emléktöredékek szikráit
szétszóródni az égen
a hullócsillagok havában.

Ha már gépszíjként elkapott
a játszma, miért rúgjuk fel
titkos szabályait? Hagyjuk,
hívogasson a másik, ízlelgetve
annak illegitim talányait.

Volt néhány boldog pillanat,
tán a legelső és a végső, s most
állok kifosztva s bennem reszketnek
a percek, hideglelősen vagy forrón,
akár a lánggra lobbant erdő.

ÚJRA

*Nem kényszerítelek, csak kérdem:
miért tart még e hajsza?
Örömmek aligha mondható,
mondd, melyikünk akarta?*

Már záporoz bennünk az idő,
ülök a vaksötétben,
maholnap kimúlnak a percek,
s maradunk töredékben.

Vigasztalan a létezés, ha
folyton így botladozunk,
egymásnak sem kegyelmezünk, csak
egy vékony pallón futunk.

Újra hozzád fordulok, s kérdem:
örök keresztnek szántad?
Földrészek távolából ez csak
egy óceányi bánat.

KÖNYÖRGÉS

Féltve őrzöm magányomat, e
dicső függetlenséget,
ám a feltörekvő emlékek
számon tartanak téged.

Többet kaptam, mint adni tudtam,
többet, mit remélhettem,
mégis üres marokkal állok,
kevés, mit megélhettem.

Bár őrzöm az érintéseket,
várom tartozásodat.
Kegyelmed révén, Uram, kérlek,
pótold e hiányokat!

NYÁRI INTERMEZZO

Konok és gyilkos szenvedéllyel
perzsel, éget ez a nyár,
hőjét fokozta jövedeled;
belépsz s a fal hátrálna már.

Mi engem ért, a fojtó gyötrelem,
az most patazkik rajtad.
A kereszten függőn néma seb,
hiába nem akartad.

Közünk van *e vad ütközethez*:
vágyódó tekintetünk
megelőzte a vállalt kínhalált,
mit most jóvá tehetünk.

A pusztítás hőfoka csökken,
arcodon a békesség
szétömöl, a vérző kardvirágok
csúcán csillog a fényözön.

Parázna vagy, tudod, szívedben
mégis megesett árva.
Megtisztított e nyár
heve s forró varázsa.

REJTÉLY

Nyárutói ég: halványkék
szemeddel rólad álmodik
az emlékezet. Ostoba játék
ez, hisz bármikor elfelejthetsz,
semmire sincsen fedezet.

Csak megoldhatatlanok
a több évtizedes rejtélyes
előkerülések: mint kopó
az üzőttje után, ha nyomoz,
tetteid kibogozhatatlanok.

*Véletlen vagy csapda tán,
hogy egymást újra láttuk?*
A tökéletes időzítés is talány,
hisz lehattél volna másutt.
Vagy összehozott a magány?

Pillanatokra csak, de a régi
kedvteléssel kiűzve a remélt
képzeteket, vártuk, hogy
letisztul végre a képlet. Helyette
egy szótlán intéssel zártuk.

ÖRÖKKÉ

Sokáig váratsz magadra, de megyek,
ha hívsz. Ne hagyj örökre magamra,
mert kétségem elvakít.

Jól ismersz, hisz előtted nyitott
könyv az életem. Ne zárd el magad
előlem, hisz belőled létezem.

Tűrök, mint Jób tette, elvesztve
mindenét, nem kérdem, miért
sanyargatsz, nélküled mit ér a lét?

Kétségeimre, tudom, nincsen felelet;
hisz mindig adtál ennem, csak
tán néha nem eleget.

Elárasztottál fényeddel, oly sok
hajnalon, mégsem jutott elég,
hogy folyton legyél napom.

Gyengeségemet, kérlek, nézd el
nekem, a magány szorításában is
érezzem, hogy van kegyelem.

Örökké szólítlak, világom te légy.
Általad boldogulok, s e boldogság
legyen végre elég!

NÉLKÜLED MIT ÉR?

Még mindig várakozásban, holott
a távolság már ezer kilométerekre
nőtt, a múlt meg összezsugorodott,
semmissé téve a jelent.

Nélküled mit ér a holnap? Egy
telefoncsörgés valamit megoldhat?
De tűzvészek nélkül nem jön el
az új jelenlét, a lét pedig beomolhat.

Mert beomolnak a földi tárnák,
hittel vagy anélkül, itt minden
összedől. A remény koldusaiként
Urunk, a megoldást tőled váránk.

Csukott ajtókon zörgetsz, ismét
bezárultak a kapuk, pedig nélküled
az irgalom késik, a félelem ver tanyát,
s közben elfelejtjük az izzó nyár havát.

A VONZÁS BŰVKÖRE

Egy New York kávéházi este, egy
budavári séta, pad a Duna-korzón:
élmények hagyatéka. Mikor telek meg
vele, az emlék miként csillapul?
Jelenleg még nyár van, vakító meleg;
így él az emlékezet, kiolthatatlanul.

Dermeszt a hőség, mint akkor, délután:
elindultunk ketten a tömegben, Budán.
Csapzott kerubok vigyáztak ránk; minek?
Nem is követtünk el semmit; papírcsörgés,
valamit ettünk, a zacskót elvetted, kidobtad,
örültünk, hogy együtt lehettünk.

Az érzelmek sivataga, mint forró por,
éget. Magamban föl tettem a kérdést:
mikor ér ez véget? Emlékszel még?
A Nap lebukni készült, parázna
nőként nyergelte a hegyerincet,
s te tudtad értékelni e költői képet.

HIÁBA

Hiába virágoznak a mandragórák,
tabuk és titkok nélkül ezen a világon
mire megyek? Kiemelek egy embert
a sokaságból, a semmiből, majd
eleresztem, mint egy idegent.

Vajúdik a lét s a nemlét, az óceán
s a vizek elmosják a szentségeket.
A tűz eléget mindent. Por és hamu:
ebből lettünk, azzá leszünk, hiába
fordulsz felém, hiába nyújtasz kezét.

Azt hittük, közünk van egymáshoz
vacogó létünk tériszonyában, de be kell
látunk, hogy *kicsinyes aggodalmaink*
csak löknek előre, jó esetben
az elképzelt öröklét honába.

HIÁBAVALÓ ÁLDOZAT

Minden egymás felé tett léptünk
hiábavalóság volt? Salamon ezt
jobban tudta: minden hiábavalóság

a nap alatt. Belátjuk-e valaha
mindezt e reménytelen és kusza
lét már ingadozó, de még meglévő
irtóztató ideje alatt?

Félbeszakadt mozdulatok és
félig elhangzó mondatok sűrűjében
minden tettünk boldogtalan.

Ugyan még tart a nyár, de tegnapi
pillanatainkat már befalazta
az omló képzelet, s magányunk
ismét bolyonghat hontalan.

Mint hosszúra nyújtott kiáltás, úgy
érkezik el hozzám égő erdőkön és
tornádók poklából elcsukló jajszavad.

MEGÖRÖKÍTENÉM

Megörökítettem volna ezt a gyönyörű
egészet, mielőtt a kéz búcsút intett.
De a robogó szerelvény ablakában egy
hangtalan mosoly a távolban elenyészett.

Ekkora egyedüllét még sohasem
szakadt rám, mázsássá tette lépteim.
Pedig hazafelé mentem, haza, az
otthonalanságba. Hányféle találkozás,

Istenem, hányféle különválás, búcsúzás
terheli életünket? Mint az óceán hullámtörései!
Hányféle színeváltozás emelte és ejtette le a
múltat? És mivégre a múlandóság emlékképei?

Vonzásoknak és taszításoknak kitéve
az égbolt is egyszer beszakad, ahogy
egy esendő lélek megtörve, a méterekkel
küzdve az otthonától egyre távolabb halad.

ENNYI ELÉG

Belépsz a legbelső szobádba,
hallgatod a színes falakból
áradó szürke csöndet.

Ekkora némaság még nem vett
körül: beleolvadsz az emlék málló
terébe, ahol egy arc megkövül.

Felemás érzések rabjaként
elfelejtöd szabadságodat. Valaki
kikényszeríti térdre roskadásodat.

És akkor megelevenedik minden a
csukott szemhéjak alatt: valaki belép,
egy láthatatlan kéz megérinti válladat.

Ennyi elég, hogy elfeledjük a bezárult
ablakot, *elfogadjuk az elfogadhatatlant*,
a jelenlét nélküli holnapot.

IV.

A HERTZEK BŰVÖLETÉBEN
Hommage á Guido Monaco d'Arezo

174 Hz
/stresszoldás/

Metafizikai totalitásba is fordulhat a létünk,
afféle Athenaeum –töredékbe: mindent átfon
a költészet és a filozófia egymásra találása; egy
húron pendülnek a világmindenségben, s az
eddig ismeretlen a sejtjeinkbe ömlik: új testben
ujjonghat majd a lélek. Az óceán habvállai
szétmálnak a holdfény-ragyogásban, a vízfodrokon
csillan az égitest békéje, fénye. Nem várt megújulás!
Foucault vagy Blanchot határtapasztalata már
kapizsgálta a szélsőértékeket, az eddig
láthatatlan tartományt, Hertzezből ömlik
a megnyugvás örök békéje, a lélek kiárad,
váratlanul megtalálja fölismert otthonát.

285 HZ
/enyhíti a fájdalmat/

Szolfézs-frekvenciák, melyek gyógyítják testünk szöveteit, a bűneset után megátkozott Föld hatása alól, a bogáncs, a kóró ártalmaiból kiemeli a testet és a lelket. Kilenc mágneses hangból álló hangsor, aminek tudatosság növelő ereje van és enyhíti magányodat. Mint a barátság, mely olyan, mint a hegedű, melynek nem szabad húrjait könnyekig feszíteni. Az ősi szakrális zene hagyományát képezik, mint például a Gregorián ének. A besűrített energia aurát hoz létre: zsongás, ellazulás, hullámok szelíd ömlése. A felkelő Nap fénye regenerál. Más az energiája a szeretetnek: erre szolgál a család, ezt erősítik a közösségek, a barátságok. Ez tiszta pozitív energia. Személyes emberi és tiszta szeretet – Simon Weil szerint – a barátság az *isteni szeretet megsejtése és visszatükröződése*. Maga a kapcsolat is megbecsülendő, önmagában érték. A lelki dolgok azok, amik igazán számítanak: a kedvesség, a megértés, az adás... Embernek lenni hitvallás. Erről szól e mélyhúrú csobogás, a háttéren a telt, hangzás, a mélybe húzó rezonancia. Nincs benne ártó misztika, hanem színtiszta transzcendencia. A szférák gyógyító hangzásai, a zene feltöltő, páratlan hatású, egyedülálló misztériuma.

396 Hz
/bűntudat-oldás/

Nincs ragadozó és nincs préda: kettős inga
pálcája forog szabadon a mozdíthatatlan
középpont körül. Semmi nem kaotikus. Nyílik,
csukódik, szétárad, szertefoszlik. Fénynyalábok
a világúr sötétjében, teljes megvilágosodás.
Párhuzamok gyengéd tánca egy sejtelmes
testszerűség (égi lény) középáramában.
Az egyetlen kisiklást az ember követte el,
a Gonosz ártalma azóta is itt fúj, egyelőre
gúzsba köthetetlenül. Teozófiák, filozófiák
születtek erre, elméleti architektúrák, mik
egyszer lerombolódnak, kéz érintése nélkül.
Ha az ördög dühöng, Isten munkálkodik:
és akkor szűnik meg a lét abszurditása. Az
idegenségből a rítustalan tisztaság színpadára
lépünk, ahol gyengéden ringatózunk a
megbocsátás zsongító világhálójában.

417 Hz
/traumát feloldó/

A lírai szubjektum alapélménye a szorongás, a földi evidenciák közti téblábolás, a jelenre fókuszálás rohamában elkapja a jövőtől való félelem, mely miatt a pozitív tapasztalatait igyekszik rögzíteni, hogy reflexiói gyógyírként visszahassanak. Ám épp a fogalmakkal lő bakot, mert azokkal megragadhatatlanok az űrből érkező telt áramok, azok a színdús transzcendenciák, amelyek ősidők óta sugározzák felénk a jövővilágot, az egykor-volt Éden fajsúlyos energiáit: a gyönyörök kertjének mély zengésű varázslatosan ömlő monotoniaiát. Talán – a zene mellett – a költészet az, mely a világban-bennlevés határvonalát olykor-olykor föltépi, s a szubjektum levedli félelmét, földiességét, mint kígyó a bőrét.

432 Hz
/otthonosság-érzet/

Időbe zártan az idő nem elvesztegethető,
hisz oly közel a földi vég, s a napokat nem
nézhetjük tétlen. Az ősi jelentheti a jövőt.
Legyen bár globális diktatúra ez a kicsorbult
metaverzum, hol a többség a hazugság téziseinek
bedőlve hódol a végidei Babilonnak, a hamis
vallásosság, a gazdasági, politikai hatalom
kifordított világának, ezért alapélménye
az otthontalanság. De hát e földön nincs is
végső otthonunk. Égi hazánk a határtalan
végtelenség; idő-és térkategóriák nélkül
áramlik felénk/belénk a világűr mélységes
zenéje, madárröptű ritmusa. Csengő ütemében
egy távoli bolygón ott virít – otthonosan – a
Kis Herceg rózsája, romolhatatlanul, merő
várakozásban, az örökkévalóság ígézetében.

528 Hz
/szeretet-szerelem/

Az ember egyik szeretetnyelve az érintés, de nem mindegy, hogy a nemek közül ki kit érint és hogyan teszi meg. Lótékat még megvédte egy angyal, de ma az LMBTQ diadalútja tarol; a geopolitikában is az erősebb kutya diktálja az ütemet. Holott – épp a pandémia miatt – az interperszonalitás ma az egyik legfontosabb aktualitás. Ez a frekvencia minden dolog középpontjában rezonál: körök és spirálok szent geometriájában, a DNS-struktúrával összhangban cseng-bong a kozmikus lyukból kiáramló, egyenértékű hangzás. Létezik digitális, online-vonzódás? A sejtek attól bizseregnek, ha az éterből szüntelen áramló üzenetek egyenest a szívbe érkeznek, felforrósodó csillagözőn sugárzik felénk, melyek feloldódnak egy hangszín-harmóniában, mely csak két lény közt teremthető.

639 HZ

/a harmonikus kapcsolatért/

A szolfézs az univerzum zenei kulcsa, az elme és a test e frekvenciákra van hangolva. Lelki áldást jelentenek, harmóniában tartják a testet, a lelket s a szellemet. Lehetővé teszi az interperszonális kapcsolatokat, harmóniát teremtenek a családban, a barátok közt. *Boldogok, akik tudnak meghallgatni és elhallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.* * * Jósika Miklós szerint *ellenállhatatlan varázs van abban, ha másnak a lelkében a magunkéval találkozunk.* Fokozza a megértést, a kommunikációt, a tolarenciát.

Két ember közt a legrövidebb út az egyenes beszéd. **

Meleg áramlás, egyenest a szívbe hatol, fokozatosan épül be a lélekbe, örök körforgásban az értelem és az érzelem húrjain. Lágú és mégis erős hangzás. Stabilitást ad: az öröm fészke. Megnyitja az igazi szeretet titkait: a gondolat, a tisztelet, az adni tudás, a lelkesedés, a szenvedély, az érintés erejével. Pure positive love. Bűntelen, mély és örök. A másik javát keresi az elkötelezettség erejével, a bizalom szárnyalásával, a szabadság könnyű röptetésével, az eget boldogan hasító szárnyverdeséssel. Az élet szeretet nélkül csak látomás. A szeretet a legnagyobb igazság, és emellett minden csak illúzió.

* Gyököcssy Endre

** Szilágyi Domokos

741 HZ
/méregtelenítő/

Ez a frekvencia behatol a sejtjeinkbe, mozgásba hozza a pozitív érzeteket, melyek egyre erőteljesebben kiűzik a negativitást. Fokozódó hangszíneivel, effektusaival, tónusával fölszabadítja a félelmeket, célratörően sulykolja belénk az élet értelmét, a létezés gazdagságát. Összekapcsol a mennyei harmóniával, így növeli a pozitivitást, a reményt. S ahol nő a veszély, ott nő a kegyelem. A boldogtalanság nem ment fel semmi alól. Hirdesd az istenélmény hétköznapiságát, mint Pilinszky: *mert van itt valamiféle szomjúság, amit még senki meg nem itatott.* Juss el a halott betűtől a teremtő hangig! Mert ez a Lélek zenéje, benne élünk, mozgunk és vagyunk. S ez a legnagyobb misztika, egyben a legmélyebb realitás. Ebben rejlik az emberi identitás. A boldogság mindig valami rendkívüli szenvedés tövében terem, éppoly rendkívüli, miként a szenvedés maga, melyet elmosnak ezek a hangzások. Közjáték. Talán nem is egyéb, mint az elűzött félelem hiánya. E hangok begyökereznek a jóba, stabilizálók.

852 HZ

/az intuíció felébresztése/

Istenem, te *zokogsz* most bennem, mint *malom a pokolban*? Kapcsolódjunk a kozmosz zenéjéhez és az erdei fuvolák éteri hangzásához teljes bensőnkkel! A művészet erotikája által szabadon bejutunk énünk legmélyébe, meglátjuk az összefüggéseket, a lét lényegét. Rájövünk arra, hogy a szép az, ami néma, de látható; a jószág is néma, de láthatatlan. Petőfi vallja: *az idő pedig igaz, és eldönti, ami nem az*. Hirtelen felismerjük – egy nyolcéves gyermek tapasztalatával - , hogy a feltámadás valóság. Nem kellene hozzá logikai buktatók, hogy egy pillanat alatt megértsük: van szabad választásunk a jó és a rossz között. Dosztojevszkij szerint *nincs csábítóbb az ember számára, mint lelkiismeretének szabadsága, de nincs gyötrelmesebb sem*. Ez a teljes bizonyosság, önálló nézőpont szerinti megismerés. Nem is kevés. Pilinszkyvel hisszük: *akár a fényes pelyhek is, vigyázva földet érnek,/ a fényességes angyal is,/ ő is a földre lépett*. Ez határozza meg a véget.

963 Hz /legtisztább hangzás/

Van, ami fogalmakkal, szavakkal ki nem fejezhető. Annyira „költőien lakozik az ember” (á la Heidegger), hogy nyelvvel aligha ragadható meg a lényeg. Talán a zene hatol be a földi lét örvényeibe: e partot mosó tenger-csobogásba; a türkiz és rózsaszín hangok a földgolyó hatósugarában a hajnalokba oltják az éjszakákat. Erre a mesterséges intelligencia – bármily tökéletes – nem képes, mert betáplálhatatlan a szabad akarattal, az Isten adománya. De nincs veszélyben a képzelet, a művészi elragadtatás, mert az túlnő az információk halmazán, győz a kreativitás, mely felsőbb sugallatra érkezik a létbe. A csak tárgyilag létező nem érti a lélekrezdüléseket s hogy mi a lét. Az algoritmusok az élőt megóvják a tévedéstől, mert rávezetik, hogy az abszolút igazság a tét. S „aki győz, annak nem árt a második halál”, amit a felvidéki MS Mester a keresztre feszített Krisztus arcának iszonyatán képes volt megmutatni. A mesterséges intelligencia semmilyen ecsettel nem boldogulna. A művészek közül is kevés fogja fel ezt a tiszta döntést: a szeretetből fakadó áldozatot. A Hertzek legéteiribb hangzását, Isten birodalmának felfoghatatlan mását.

Tartalomjegyzék

I.

FIBONACCI-HARMÓNIAK.....

- 1...fibonacc
- 2.
- 3.....
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

II.

KÓRKÉP

KÓRKÉP

JANUÁRI HELYZETKÉP /2023/

COVID-HOAX

UGYAN MIÉRT?

NYOMOK A TŰZBEN

PLAZMATŰZ

A VÉSZHARANG MEGKONGATÁSA

DISZTÓPIA /Dn., 12: 1./

„DAVOSI SZANHEDRIN”

VALAMI MEGCSILLANT

APOSZTÁZIA KORA

PÁRDUC ÉS GÖDÖLYE

..

**PILÁTUS KÉRDÉSE
VÉGSŐ KÉRDÉSEK**

**III.
NYÁRI INTERMEZZO**

1. Érintettség

**12359
BÖLCSELKEDÉSEK
ahogy
LÁTLELET
VIZIT
A DUNA-KORZÓN
ÉRINTÉSEK
ELMARADT SZELFI
ELLOPTAM TITKODAT
TÉTOVA SOROK
AKIT AZ ISTEN SZERET
RENDAHAGYÓ ZSOLTÁR
APOCALYPSE IN PARADISE**

2. Pilinszky-áthallások

**MIÉRT?
ÚJRA
KÖNYÖRGÉS
NYÁRI INTERMEZZO**

**REJTÉLY
ÖRÖKKÉ
NÉLKÜLED MIT ÉR?
A VONZÁS BŰVKÖRE
HIÁBA
HIÁBAVALÓ ÁLDOZAT
MEGÖRÖKÍTENÉM
ENNYI ELÉG**

**IV.
A HERTZEK BŰVÖLETÉBEN**

**174 Hz /stresszoldás/
285 HZ /enyhíti a fájdalmat/
396 Hz /bűntudat-oldás/
417 Hz /traumát feloldó/
432 Hz /otthonosság-érzet/
528 Hz /szeretet-szerelem/
639 HZ /a harmonikus kapcsolatért/
741 HZ /méregtelenítő/
852 HZ /az intuíció felébresztése/
963 Hz /legtisztább hangzás/**

MOSONYI KATA (eredeti nevén **BALÁZS KATALIN JUDIT**) költő, irodalmár: a verseken kívül recenziókat, kritikákat ír. Kutatási területe a kortárs irodalom.

1949-ben született Mosonmagyaróváron, az egyetem elvégzése után 40 évig Budapesten élt és dolgozott. Jelenleg Pécsen lakik.

Írásai 1970-től jelentek meg a Magyar ifjúság, az Egyetemi Lapok, a Dolgozók Lapja, az Új Forrás, az Új Írás, a Diakónia, a Vigília, az Irodalmi Jelen, a Nyitott Szemmel, a Vár Ucca Műhely, a Hítel, a Kortárs és az Irodalmi Epreskert (online) folyóiratok lapjain.

Eddig öt kötete olvasható a MEK-ben:

Búzamező varjakkal (versek, 2020)

Szakadt színpalak közt (recenziók, kritikák, 2020)

Tükörszilánkok (versek, 2022)

A behódolásmentes irodalomkritika (recenziók, kritikák, 2022)

A vég küszöbén (versek, 2023)

Jelen verseskötete többféle nyelvi regiszteren vall az ember és a világ állapotáról, elemi erővel kérdez rá arra, hogy lehet-e őszinte barátság férfi és nő között, ebben több ponton azonosulva Pilinszky evangéliumi esztétikájával. Az emberiség iránti különös felelősségérzettel vizsgálja a világban zajló folyamatokat, a felvázolt jövőt katasztrófálisnak látva keresi a megoldási lehetőségeket. Továbbra is úgy véli, hogy emberi erővel a megoldás lehetetlen.

MOSONYI KATA: A HERTZEK BŰVÖLETÉBEN

Pécs, 2023

en'lan 1689 PGO